

SCRISOARE CIRCULARĂ - mai 1980

Din toată inima vă salut pe toți în Numele Domnului Isus Hristos, cu cuvântul din 1Petru 4:7-11: *„Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar, și vegheați în vederea rugăciunii. Mai pe sus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acopere o sumedenie de păcate. Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire. Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea, pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin.*

Dacă privim cu atenție această formulare, atunci Dumnezeu nu va fi slăvit printr-un Pavel și un Petru sau printr-un frate Branham, prin tine sau prin mine, ci numai prin Isus Hristos. Căci, *„oricine se laudă, să se laude în Domnul”*.

Ce importantă este această propoziție pentru acest timp: *„Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu.”* (versetul 11). Cuvântul vorbit de Dumnezeu este „Cuvântul inspirat”, pe care El l-a vorbit prin gura proorocilor și robilor Săi. Dumnezeu dorește să vorbească prin noi.

Isus, Domnul nostru, spune în Matei 12:36-37: *„Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit.”* În acest text biblic sunt aduse la suprafață gânduri importante. Faptul că timpul s-a apropiat, ne este cunoscut tuturor. Domnul să ne dăruiască har ca să fim treji în rugăciunile noastre. Rugăciunile noastre să nu cuprindă propriile noastre închipuiri și dorințe, ci să fie inspirate prin Duhul Sfânt și să fie după voia lui Dumnezeu. Fiecare poate să se adâncească în Cuvânt și să obțină pentru el însuși binecuvântarea. Noi simțim pătrunderea Cuvântului pe care Duhul lui Dumnezeu ni l-a adresat prin gura aleșilor Săi, care au fost chemați pentru aceasta. Cuvântul lui Dumnezeu nu se învechește, ci dimpotrivă, el devine tot mai actual și devine din zi în zi tot mai nou.

Pe o temelie lată se împlinește în fața ochilor noștri ceea ce a vorbit Domnul, proorocii și apostolii Lui și ceea ce a fost scris ca o mărturie veșnică. Domnul Isus a vorbit deja dinainte despre semnele sfârșitului. Petru, Ioan și Pavel au scris toate amănuntele despre timpul de sfârșit. Cine poate să rânduiască diferitele scripturi prin călăuzirea Duhului Sfânt, acela vede tabloul complet, ca un mozaic. Proorocii și apostolii au avut voie să privească Planul Lui de mântuire printr-o prismă dumnezeiască.

Pe insula Patmos, Ioan a fost luat sus în Duhul; el vedea totul de sus prin descoperirea dumnezeiască, și anume ce se va întâmpla aici jos pe pământ. El a fost luat sus în cer, ca să poată scrie mai târziu ce a văzut el acolo. Noi dorim ca Domnul nostru credincios să deschidă poporului Său mintea, mai mult ca oricând. Să nu uităm că ei au fost aceia cu care El a vorbit personal, cărora El li S-a descoperit după învierea Lui, cărora le-a fost dată descoperirea ca să vadă împlinirea Scripturii.

Cuvântul, ca literă, îl au toate bisericile și cultele, cărturarii și fariseii, dar Biserica adevărată este zidită pe descoperirea lui Isus Hristos. Ea primește și trăiește prin descoperirea Cuvântului. Cuvântul scris devine prin descoperirea dumnezeiască, în viața fiecăruia și a Bisericii, Duh și Viață.

Domnul Isus S-a rugat pentru ai Săi în Ioan 17:17-21: *„Sfînțește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimes Tu pe Mine în lume, așa i-am trimes și Eu pe ei în lume. Și Eu însumi Mă sfîntesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimes.”*

Unitatea dumnezeiască este posibilă doar prin descoperirea Duhului, a adevărului dumnezeiesc în Cuvânt. Dumnezeu și Hristos nu S-au unit acum, ci ei au fost UNA. Dumnezeu a luat ființă trupească în Hristos. Biserica Domnului este locul de descoperire a Dumnezeului viu, ea este Trupul Lui. În ea și prin ea o mare parte a Cuvântului lui Dumnezeu devine o realitate. Domnul însuși a sfințit pe ai Săi în Adevărul Lui. Adevărul Lui nu este dreptul nostru sau vorbele noastre, ci Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu. Fiecare păcat sau totul ce nu este de la Dumnezeu este minciună. Cine vorbește adevărul, acela vorbește Cuvântul lui Dumnezeu. Dar, mai întâi, Duhul adevărului trebuie să pună stăpânire asupra noastră. Domnul Isus a spus iudeilor care au venit

la credință, în Ioan 8:31-32: „Și a zis Iudeilor, cari crezuseră în El: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.”.

Hotărârea lui Dumnezeu

Este adevărat că: „Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci.” (Amos 3:7). Noi pricepem foarte bine că în cuvântul acesta vechi-testamentar nu este vorba de evangheliști, păstori și învățători. Întrebarea este dacă ne iluminează vreun cuvânt nou-testamentar care se referă doar la prooroci. Noi toți care credem mesajul de pe urmă și am recunoscut trimiterea fratelui Branham, așteptăm reșezarea tuturor lucrurilor.

În Faptele apostolilor, capitolul 3, Petru începe predica lui de la versetul 12. Noi vom citi din Faptele apostolilor 3:19b-21: „...ca să vină de la Domnul vremile de înviore, și să trimeată pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime.”

În această predică, Petru nu vorbește despre evangheliști, păstori și învățători, ci despre ceea ce a vorbit Dumnezeu de la început prin sfinții Săi prooroci. Pentru apostoli și pentru noi, planul de mântuire al lui Dumnezeu nu începe cu Matei 1, ci cu primul capitol din Biblie. Prin inspirația Duhului, restituirea tuturor lucrurilor este adusă în legătură cu revenirea lui Isus Hristos. Reșezarea se referă la ceea ce Dumnezeu a vorbit prin gura robilor și proorocilor Săi de la început – adică ea nu se limitează doar la vestirea nou-testamentară.

Poate că deja s-a gândit cineva sau a spus-o în vorbe, că fratele Branham a vestit mai multe lucruri ca apostolii. Noi cu toții mai trăim, ca oameni, în această lume și suntem încercați cu tot felul de lucrări și mai putem avea anumite gânduri sau mai vorbim cuvinte fără a ne face prea multe gânduri. Niciodată nu a fost așa de important ca acum, ca noi să stăm pe toată mărturia Cuvântului lui Dumnezeu. Noi ne aflăm într-o epocă profetică a planului de mântuire și ar trebui să luăm mustrarea lui Petru, într-un mod foarte serios, referitor la Vechiul Testament. „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte,

ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.” (2 Petru 1:19).

De foarte multe ori s-a accentuat că partea evanghelistică și partea de învățătură au locul lor în Biserica nou-testamentară. Până la sfârșit, Biserica adevărată va rămâne în învățătura apostolilor. Recunoaștere, învățătură și proorocie sunt lucruri diferite. Dar în ceea ce privește lucrurile profetice ale planului de mântuire, acolo noi trebuie să respectăm împărțirea dumnezeiască. Toți apostolii, până la Ioan, au murit deja, când a fost dată descoperirea Apocalipsei pe insula Patmos. Se explică de la sine de ce Pavel, Petru și Iacov nu au putut să scrie despre deschiderea pecetilor. Nici Ioan nu a spus nimic despre ele, ci, așa cum i-a fost poruncit, el a trebuit doar să le scrie pe ceva. La cuvântul profetic din Vechiul Testament este adăugat încă partea cuprinzătoare a Apocalipsei. Dacă Petru, condus de Duhul Sfânt, vorbește în Faptele apostolilor, în care noi trăim acum, înaintea venirii lui Isus, atunci el se referă la proorocii prin care însuși Dumnezeu a vorbit.

Pentru ca noi să nu înțelegem greșit, trebuie adusă realitatea la suprafață și subliniată de două ori, că Domnul a așezat cele cinci slujbe deosebite în Biserică, și aceasta cu un anumit scop, ca să facă pe sfinți capabili pentru practicarea slujbelor. Astăzi este vorba de mult mai mult decât o mărturie a buzelor despre învățătura nou-testamentară. Astăzi este important ca Biserica celor întâi născuți să fie scoasă afară și să fie pregătită pentru revenirea lui Isus Hristos.

În paralel cu ordinea Bisericii nou-testamentare merge deosebita slujbă profetică, care are o funcție supraordonată. Există multe biserici care accentuează cele cinci slujbe, care dau prioritate la darurile Duhului și cred aproape toate învățăturile biblice, dar ei îl refuză pe fratele Branham, ca om trimis de Dumnezeu. Lor le lipsește o verigă din lanț. Cum a fost Ioan botezătorul, așa și fratele Branham a avut o slujbă deosebită – a marcat trecerea într-o epocă nouă. Îngerul Domnului l-a făcut foarte atent pe fratele Branham în legătură cu Apocalipsa 10:7: *„ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proorocilor.”* Nu este ciudat că și aici este folosită noțiunea de „robi și prooroci”. Aceasta nu este o întâmplare oarecare. Dumnezeu nu a uitat nimic. Fiecare cuvânt este absolut corect, dar trebuie văzută prin

descoperire legătura corectă și să fie înțeleasă. Cred că ați observat cu toții când fratele Branham s-a referit la slujba lui - el vorbea de prima, a doua și a treia tragere.

În predica din 25 iulie 1965, el a spus: „Observați-l pe acest mesager! Nu când el a avut începutul lui, ci când el a început să vestească Mesajul lui:

- prima tragere – vindecare
- a doua tragere – proorocie
- a treia tragere – deschiderea Cuvântului și descoperirea tainelor

Nu există o misiune mai mare decât Cuvântul descoperit prin prooroci. Unica procedură prin care un prooroc poate fi legitimat este prin Cuvânt. Observați că tragerea a treia a fost deschiderea pecetilor, pentru ca adevărul ascuns, care a fost pecetluit în Cuvântul lui Dumnezeu, să fie descoperit. O puteți vedea acum? Va fi în timpul acela când aceasta va începe să se îplinească, când lane și lambre, imitatorii, vor apare iarăși, exact așa cum o făceau atunci când Moise a apărut cu Cuvântul adevărat.”

Încheierea slujbei fratelui Branham începea cu deschiderea pecetilor. În predica „Să stai în spărtură”, fratele Branham se bazează pe cuvântul din Numeri 16:1-4 („*Core, fiul lui Ițehar, fiul lui Chehat, fiul lui Levi, s-a răsculat împreună cu Datan și Abiram, fii lui Eliab, și On, fiul lui Pelet, câteși trei fiii lui Ruben. S-au răsculat împotriva lui Moise, împreună cu două sute cincizeci de oameni din copiii lui Israel, din frunțașii adunării, din cei ce erau chemați la sfat, și cari erau oameni cu nume. Ei s-au adunat împotriva lui Moise și Aaron, și le-au zis: „Destul! Căci toată adunarea, toți sunt sfinți, și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați și voi mai presus de adunarea Domnului?” Când a auzit Moise lucrul acesta, a căzut cu fața la pământ.*”)

Lane și lambre stăteau în afara Bisericii. Dar Core, Datan și toți urmașii lor stăteau în mijlocul Bisericii. Ei erau oameni bine văzuți. Din exterior, Bisericii nu i se putea face prea multă pagubă. Paguba cea mai mare, pe care o poți repara foarte greu, se realizează de oamenii, mai ales de oamenii care se află în mijlocul Bisericii, exact ca acei din timpul lui Moise, care voiau să facă neapărat o slujbă, dar la care ei nu au fost chemați. Chiar dacă nu doriți să auziți aceste lucruri, în orice caz acum se repetă aceleași lucruri cu Biserica, care s-au petrecut atunci cu Israelul. Fiecăruia îi este recomandat să citească Numeri 16 și să se verifice în rugăciune. Este foarte important ca Biserica să țină împreună în timpurile de încercare, fiindcă acesta este un examen pentru ea.

Aceasta este partea practică a examenului nostru, pe care noi trebuie să-l trecem.

Prevenire serioasă

Chiar acum, așa de aproape de revenirea lui Isus Hristos, această Scriptură are o importanță foarte mare.

Evrei 10:24-26: *„Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie. Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate.”* Aici ne este relatat despre păcatul din Biserică, despre adunări și despre cei nu vin la adunări. Absolut nimeni, care aparține de Biserică, nu are dreptul să rămână departe de adunări și să disprețuiască Biserica Dumnezeului Celui viu. Acum este timpul ca noi să deosebim Trupul Domnului și să nu păcătuim împotriva Bisericii Dumnezeului viu. DOMNUL însuși a plătit plata cea mai scumpă și ne-a răscumpărat ca propria lui proprietate. Prin Duhul Sfânt, Biserica va fi adunată ca un organism viu a Trupului lui Isus Hristos. Domnul Isus a spus atunci ucenicilor Lui: *„Voi vă veți împrăștia cu toții și vă veți poticni de Mine”*. Atunci ei s-au adunat ca să aibă părtășie cu El și între ei, până când au primit făgăduința Tatălui. Ca și copii ai lui Dumnezeu, noi trebuie să avem grijă de reacțiile noastre în situații foarte critice.

În Luca 9:51-55 ne este relatată o întâmplare unică. Domnul se afla în drum spre Ierusalim. El a trimis ucenici înaintea Lui, într-un oraș samaritean, ca să caute un loc de popas pentru Maestrul lor. Este cunoscut faptul că iudeii și samaritenii nu aveau părtășie unii cu alții (*„Iudeii, în adevăr, n-au legătură cu Samaritenii.”* - Ioan 4:9b). Fiindcă Domnul a vrut să meargă la Ierusalim, oamenii nu au fost dispuși să-L primească. Plini de mirare, citim acum cuvintele celor doi apostoli, din Luca 9:54: *„Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?”* În interiorul lor, ei au fost nervoși și nu știau ce vorbeau, deoarece, din exterior, ei îl apărau pe Maestrul lor. Chiar în nervozitatea lor, ei L-au întrebat mai întâi pe Domnul lor: *„Doamne,*

dacă Tu vrei...”. Nu este aceasta o lecție mare pentru noi toți? Ca noi să întrebăm în fiecare situație: „Doamne, ce dorești Tu să fac eu?”. Și totuși trebuie spus că ei întrebau cu cuvintele lor ca să afle voia Domnului, dar ei nu aveau de gând să mântuiască pe acești oameni, ci ei aveau de gând să-i distrugă. Ei s-au bazat încă pe Ilie.

Noi, ca și credincioși, putem ajunge în fiecare zi în asemenea situații și am putea vedea lucrurile ca bune și să avem o râvnă pentru Domnul nostru, și totuși să fim sub o influență falsă. Duhul cel bun dăruiește mântuire, iar cel rău distruge. Domnul i-a muștrat foarte puternic cu cuvintele: „*Isus S-a întors spre ei, i-a certat, și le-a zis: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască.”*” - Luca 9:55-56.

Să ne întoarcem înapoi la cuvântul nostru de la început și să aducem la suprafață cuvintele spuse: „*Fiți înțelepți dar, și vegheați în vederea rugăciunii.*” - 1 Petru 4:7. Sfârșitul este aproape, și numai cei care rămân până la sfârșit vor fi încoronați. Satana știe că nu mai are mult timp; este foarte furios și ar dori să distrugă totul, dar Domnul va zidi Biserica Lui. El cunoaște nu numai începutul, ci și sfârșitul. El își ia tot dreptul peste ceata răscumpărată prin sânge, peste întâii născuți care vor fi transformați în Chipul Lui. Fratele Branham a spus că numai caracterul care a fost format în noi, îl putem lua cu noi.

Indicație dumnezeiască

Fără excepție, predicile fratelui Branham ne sunt foarte scumpe, fie că sunt de evanghelizare, fie de învățătură, cu sau fără adunări de vindecare, totdeauna ne este adusă în fața ochilor lucrarea suverană a lui Dumnezeu. În slujba lui, lucrurile mergeau din claritate în claritate și din cunoștință în cunoștință. Așa cum el primea lucrurile de la Dumnezeu, tot așa le dădea mai departe. Așa cum am spus deja înainte, cu deschiderea pecetilor a început în viața lui, în slujba lui, o epocă nouă. În 1 aprilie 1962, fratele Branham a vorbit de un anumit vis și de talmăcirea lui, pe care el însuși a primit-o prin descoperire de la Domnul. Lui i-a fost spus să nu facă călătoria în Elveția și în celelalte țări, ci să depoziteze hrana în Jeffersonville. În acel timp, depozitarea hranei era la timpul viitor. Lucrările parțiale din 1962 ne sunt cunoscute din anumite predici. În ziua de 30 decembrie 1962, fratele Branham a vorbit despre

apariția celor șapte îngeri, așa cum i-a fost arătat într-o viziune din data de 22 decembrie 1962, iar în ziua de 28 februarie 1963 a avut loc această întâmplare supranaturală. Domnul a apărut într-un nor foarte strălucitor și înconjurat de șapte îngeri; apoi i-a fost dată sarcina să meargă la Jeffersonville, fiindcă deschiderea celor șapte peceti va avea loc.

Imediat, în prima pecete, el a observat că avea o altă însemnătate față de cum el a crezut și a predicat lucrurile. Aici este vorba ca noi să pricepem ce însemnătate are „hrana”, văzută prin prisma dumnezeiască. Nu numai predicile, ci descoperirea tainelor Cuvântului, „mana ascunsă” este hrana pentru poporul lui Dumnezeu în acest timp. De aceea, noi ne vom concentra mai mult în viitor pe predicile fratelui Branham, care au fost predicate după deschiderea pecetilor în Jeffersonville.

Cu siguranță, nu este o întâmplare oarecare că fratele Branham a vorbit despre însărcinarea dată de Domnul de a depozita hrana, în data de 1 aprilie 1962. Fiindcă în data de 2 aprilie, dis de dimineață, și mie mi-a fost dată aceeași însărcinare, care a fost confirmată în decembrie 1962, de fratele Branham, în prezența unor martori. El mi-a spus foarte clar: „Hrana pe care tu trebuie s-o depozitezi este Cuvântul lui Dumnezeu pentru acest timp”. Eu pot să spun cu o mare seriozitate, că „Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu” este pentru fiecare din noi o legătură. Cu puterea hranei descoperite, dorim să mergem înainte cu multă îndrăzneală. Cine se înalță în inima lui și pune cuvintele lui proprii peste fratele Branham, acela nu vorbește din acel Duh din care a vorbit proorocul lui Dumnezeu, chiar dacă decorezi vorbirea ta cu texte biblice.

Așa cum a fost adus în această scrisoare circulară, este vorba despre rezumatul Cuvântului lui Dumnezeu, despre descoperirea tuturor tainelor. Deseori, fratele Branham se referă la anumite lucruri și accentuează că ele vor fi descoperite prin sau după deschiderea pecetilor. Nu există nici un om căruia Dumnezeu i-a dat dreptul să judece aceste lucruri. Mai mult, noi dorim să ne rugăm ca Domnul să ne dăruiască har ca să punem la o parte lucrurile pe care le-am învățat prin cărțurari și să primim descoperirea dată de Dumnezeu, din toată inima. Conform Cuvântului lui Dumnezeu, Domnul Își va desăvârși Biserica Lui și o va înfățișa înaintea Lui fără pete și fără zbârcituri. Nimeni să nu păcătuiască în mod ușuratic și să se ridice deasupra lui Dumnezeu și a slujbei dumnezeiești, ci să se lase rânduit și zidit.

Binecuvântarea lui Dumnezeu să fie cu voi toți! Amin.

Din însărcinarea lui Dumnezeu,

Bt. Frank